

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ 21ο • ΤΕΥΧΟΣ 89ο • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Τριμηνιαίο περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 21ο ΤΕΥΧΟΣ 89ο

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ἰδρυτής-Ἐκδότης
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομος

Ἐπιμέλεια ὕλης
Πρωτ. Ἀθαν. Παπαδάκης
Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος

Ἰστοσελίδα
www.imelef.gr

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

Ἀριθμ. Λογ.: Τρ. Πειραιῶς
5270-046919-454

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Ἀπολογισμός

3

Τοῦ Πρωτοπρ. Ἀθανασίου Παπαδάκη

Ἀρχαιολογική σκαπάνη καί θεολογική τεκμηρίωσις

5

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου

«Ἡ Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος» (Νίκαια, 325 μ.Χ)

7

Τοῦ Οἰκονομολόγου Νικολάου Χατζητριανταφύλλου

Τελωνειακοί Δασμοί

11

Τοῦ π. Παντελεήμονος Μποσνακίδη συνταξιούχου ἱεροδιδασκάλου

Τό Ψυχασάββατο

13

Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου

Βιβλιοπαρουσίαση

16

Τοῦ Μιχαή Γ. Τρίτου καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Βλαχόφωνος Ἑλληνισμός καί Ὁρθοδοξία

18

Χρονικά Ἱερᾶς Μητροπόλεως

20

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἴαση τῆς ἀκρόπολης

Εἰκόνα ὀπισθοφύλλου: Μνημεῖο τοῦ ἀγνώστου στρατιώτου

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Συνηθίζουν οἱ φρόνιμοι ἔμποροι στό τέλος τοῦ (οἰκονομικοῦ) ἔτους νά κάμουν ἀπολογισμό τῶν ἐργασιῶν τους. Νά συγκεντρώνουν σέ ἓνα κεφάλαιο τά ἔσοδά τους. Τά κέρδη ἀπό τίς ἐμπορικές των ἐπιχειρήσεις κατά τό λήξαν οἰκονομικό ἔτος. Ἐπίσης σέ ἓνα ἄλλο κεφάλαιο ὅσα ξόδεψαν στίς ἐργασίες των. Καί ἔτσι ἔχουν κατόπιν μπροστά τους τά ἀποτελέσματα τοῦ κόπου καί τῶν προσπαθειῶν τους. Κέρδισαν ἢ ἔχασαν τήν χρονιά πού πέρασε καί ἀνάλογα εἶναι τά συμπεράσματα τους. Καί μετά τόν οἰκονομικό ἀπολογισμό τοῦ περασμένου ἔτους καί τόν ἐπιμελῆ καί ἀκριβῆ ὑπολογισμό ἐσόδων καί ἐξόδων μέχρι τό τέλος του, καταλήγει ὁ προνοητικός καί σώφρων ἔμπορος σέ ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Τώρα γνωρίζει πῶς αὐξήθηκαν τά ἔσοδα, ἢ γιατί τά ἔξοδα ἦσαν περισσότερα ἀπό τά ἔσοδα. Καί ἡ χρησιμη αὐτή λογιστική διαδικασία καταλήγει σέ ὀρισμένα χρήσιμα συμπεράσματα, ὥστε τό ἐπόμενο ἔτος νά καταφέρει νά ἔχει τά ἐπιθυμητά καί εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Δηλαδή νά πλειοψηφοῦν τά ἔσοδα, καί νά μειωθοῦν τά ἔξοδα. ὦ! πόσο χρησιμη εἶναι αὐτή ἡ διαδικασία! Ἐάν φανεῖ ἀμελής καί ἀδιάφορος ὁ ἔμπορος μπορεῖ νά ἔχει ὀλέθρια ἀποτελέσματα στήν ἐργασία του. Νά ὀδηγηθεῖ σέ χρεωκοπία, στήν ἀπελπισία καί τό χειρότερο, σέ ἀπονενωμένα μερικές φορές διαβήματα.

Ἄς μή θεωρηθεῖ ὁμως ἐδῶ, ὅτι τό πεζό αὐτό παράδειγμα τοῦ ἔμπορου στό λόγο μας προσβάλλει τήν πνευματικότητα μας. Σύμμαχο ἔχουμε ἐδῶ τόν Κύριό μας. Κάποτε ὁ Θεάνθρωπος σέ μία διδασκαλία Του χρησιμοποίησε τό παράδειγμα τοῦ ἔξυπνου, τοῦ εὐστροφου καί δημιουργικοῦ ἔμπορου, ὁ ὁποῖος ὅταν ἀντιλήφθηκε τήν ὑπαρξη ἑνός πολύτιμου διαμαντιοῦ πουλάει ἀμέσως τά πάντα, ὅσα εἶχε καί ἀγοράζει τό σπάνιο ἐκεῖνο διαμάντι, τό ἀνεκτίμητης ἀξίας. Καί ἔτσι μέ τό ἐμπορικό του δαιμόνιο αὐξήσε ἀμέσως καί ἄκοπα τήν πειρουσία του (Ματθαίου 13,45-46).

Καί ἀσφαλῶς λέγοντας αὐτά ὁ Κύριός μας δέν ἀποσκοποῦσε στό νά διδάξει τήν τέχνη τοῦ ἐμπορίου, τῶν ἔξυπνων ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ἀλλά πῶς νά ἀξιοποιοῦμε τόν πολύτιμο χρόνο μας, πού ἀποτελεῖ δῶρο ἀκριβό τοῦ Παναγάθου Θεοῦ. Δυστυχῶς ἡ πραγματικότητα βοᾷ, ὅτι οἱ «καιροί οὐ μενετοί.» Ὅτι ὁ χρόνος τοῦ βίου μας τρέχει σάν τό νερό! Γι' αὐτό χρειάζεται ἡ καλλίστη οἰκονομία στό ζήτημα τοῦ χρόνου καί ἡ ἀνάγκη τῆς ἔξυπνης καί κερδοφόρας χρήσης του.

Αὐτό τό εἶχαν ἀντιληφθεῖ οἱ σοφοί ἀπό τούς προγόνους μας. Σέ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὥστε ὄχι μόνο στό τέλος τοῦ χρόνου ἔκαμαν τόν ἀπολογισμό καί τήν κριτική τῶν πράξεών των,

ἀλλά κάθε μέρα. Ἔτσι ἡ ὁμάδα ἐκείνη τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων ὅταν ἔκλινε ἡ ἡμέρα ἀπηύθυναν –αὐτή ἦταν ἡ συμβουλή τοῦ δασκάλου τους- στόν ἑαυτό τους τό ἐρώτημα: «πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί δέ μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;». Δηλαδή «πού ἔκανα παράβαση; τί ἔκανα; τί ἀπ' αὐτά πού ἔπρεπε νά κάνω δέν ἔγινε...».

Καί ἐάν συνάνθρωποί μας, πού δέν εἶχαν ἀκόμη φωτισθεῖ ἀπό τό ἀνέσπερο Φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, πού ἦσαν σέ ἄγνοια γιά τήν πέραν τοῦ τάφου ζωῆ, γιά τήν Κρίση τοῦ Θεοῦ, γιά τό αἰώνιο μέλλον μας, ὑπῆρξαν τόσο ἐπιμελεῖς στό θέμα τῆς ἀξιοποίησης τοῦ χρόνου τῆς παρούσης ζωῆς, ἐμεῖς οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, τά μέλη τοῦ Σώματός Του, τῆς Ἐκκλησίας, ποιά θά πρέπει νά ναι ἡ συμπεριφορά μας στό θέμα αὐτό;

Ἄς ρίψουμε, λοιπόν, ἕνα βλέμμα, ἔστω βιαστικό, στό ἔτος πού ἔσβησε προχθές. Σάν τόν καλόν καί προνοητικόν, ὅπως προαναφέραμε, ἔμπορα. Τί ἔσοδα εἶχαμε κερδήσει καί τί ἔξοδα εἶχαμε κάμει. Ὅταν, ἄς ἀναρωτηθοῦμε, ἀποφασίσαμε καί τηρήσαμε τόν Νόμο τοῦ Θεοῦ ποιά ἦσαν τά ἔσοδά μας. Τί κερδήσαμε στήν φτωχική μας ζωῆ. Αὐτά καί αὐτά πετύχαμε! Δόξα Σοι ὁ Θεός θά ἀναφωνήσουμε μέ ἀνακούφιση! Κάποια ἡμέρα, ἄς ποῦμε ἕνα παράδειγμα, μᾶς ἔφερε στά ὄριά μας κάποιος συνάνθρωπος μας. Μᾶς ὕβρισε, μᾶς μίλησε μέ κακία καί ἀγένεια, ἐμεῖς ὅμως τότε φέροντας ξαφνικά στό νοῦ μας τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας, δέν ἀντιδράσαμε ὅπως ἐκεῖνος. Συγκρατηθήκαμε, δείξαμε χριστιανική ὑπομονή, ἀνοχή καί πραότητα.

Πόσο ὠραῖα νιώσαμε ἀργότερα! Νά τό κέρδος! Ἔτσι, λοιπόν, ἦλθε τό συμπέρασμα, θά πρέπει νά φέρομαι στό ἐξῆς.

Ἡ ἄλλη περίπτωση, κάποιο ἄλλο γεγονός, ἀρνητικό τή φορά αὐτή. Κάποτε ἕνα θλιβερό, ἀπρόοπτο συμβάν σκοτεινίασε ξαφνικά τόν φωτεινό μέχρι τότε ὀρίζοντα τῆς ζωῆς μας. Δυστυχῶς τότε μᾶς κατέλαβε ὁ πανικός. Ὁ πόνος χτύπησε ἀδιάκριτα τήν πόρτα τῆς ψυχῆς μας. Καί ἐμεῖς ἀπερίσκεπτα τοῦ τήν ἀνοιξαμε. Πῶς τότε συνέβη καί κάθε ἔννοια Θεοῦ, ἡ ἰδέα πίστεως καί ἐλπίδος χριστιανικῆς ἐξαφανίσθηκε καί γίναμε ἔρμαια τοῦ πόνου, τῆς ἀπελπισίας. Ὅταν ἀργότερα πέρασε ἡ καταιγίδα καί χιλάρωσε τό σφίξιμο τῆς καρδιάς μας καταλάβαμε τό λάθος μας. Πόσο χάσαμε σέ χριστιανική συμπεριφορά πού ξεχάσαμε τό Θεό μας! Ἐφέτος, λοιπόν, ἂν μᾶς συμβεῖ κάτι παρόμοιο γεγονός, ἄς ἀποφύγουμε αὐτό τό λάθος καί σέ παρόμοιες στό ἐξῆς περιπτώσεις ἀμέσως ἄς καταφεύγουμε στό Ἔλεος, στήν πάντοτε ἀνοιχτή στοργική ἀγκαλιά τοῦ Παναγάθου Θεοῦ.

Ἔτσι μέ παρόμοιους λογικούς καί φρόνιμους συλλογισμούς καί ἀνάλογες ὁ καθένας μας σκέψεις ἄς κρίνουμε τό παρελθόν ἔτος. Νηφάλια ἄς κρίνουμε τήν πορεία τῆς ζωῆς μας. Πότε βαδίσουμε σωστά, πότε κινδυνέψαμε νά πέσουμε σέ κρημνούς, καί προπάντων γιατί. Κυρίως πότε εἶχαμε τόση εὐλογημένη ὠφέλεια, τηρώντας τό Νόμο τοῦ Θεοῦ καί πότε ζημιωθήκαμε, λυπηθήκαμε, πονέσαμε, μετανιώσαμε πικρά περιφρονώντας τίς σωτήριες Ἐντολές Του.

Γένοιτο...

Υπὸ τοῦ Πρωτ/ρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη καὶ θεολογικὴ τεκμηρίωσις.

Κάθε χρόνο ιδιαίτερα τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος μὲ πολὺ κατάνυξη μεταφέρεται ὁ νοῦς μας στὴν Ἁγία Σιών καὶ ιδιαίτερα στοὺς τόπους τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, μάλιστα γύρω ἀπὸ τὸ κέντρο τῶν Παθῶν ποὺ εἶναι ὁ Πάνσεπτος Ἱερός Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Μὲ βαθιὰ κατάνυξη καθὼς γιορτάζουμε τὰ Πάθη τὰ Σεπτὰ, εἴτε ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, εἴτε ἀπὸ τὰ ἀναλόγια ἀκοῦμε γιὰ τὸν Ἅγιο Τόπο τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ὁποῖος ἐρμηνεύεται καὶ ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὲς ὡς Κρανίου Τόπος καὶ κατ'ἐπέκτασιν ἀπὸ τοὺς Πατέρες ὡς τόπος στὸν ὁποῖο ἐτάφη ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὁ Ἀδὰμ καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἅγιες Γραφές μας ὁ Κύριος πάσης κτίσεως εἶχε τόση πτωχεία ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο, ὥστε νὰ μὴ ἔχει οὔτε ιδιόκτητο τάφο «καὶ ἐτέθη εἰς μνημεῖον ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας» καὶ εἰς τὸ μνημεῖον ἐκείνο, τὸ ὁποῖον τοῦ παρεχωρήθη ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ τὸν Εὐσχήμονα οὐδεὶς ἐτέθη μέχρι τὴν

στιγμὴν τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὰ Ἑωθινὰ εὐαγγέλια μαθαίνουμε πὼς ἔξωθεν τοῦ τάφου ὑπῆρχε κήπος ἀνθηρὸς καὶ ἀγλαόκαρπος, κῆπος, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως ἦταν προσεγμένος καὶ καλλιεργημένος γι' αὐτὸ καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐξέλαβε τὸν Ἀναστάντα Κύριο ὡς κηπουρόν.

Μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐν μέσῳ μιᾶς αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία μισοῦσε τὸν Γαλιλαῖο, τὸν Κύριό μας, θεωρώντας πὼς ἦρθε νὰ καταλύσει τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος, προσπάθησαν νὰ σβήσουν κάθε ἴχνος τῆς ἱστορικῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυρίου. Ὁ Τίτος τὸ 72 μ.Χ. ἰσοπέδωσε τὰ πάντα καὶ ὁ Ἀδριανὸς τὸ 112 μ.Χ. ἀνήγειρε ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ Ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Οἱ Ἀπόστολοι ὅμως καὶ οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες λεπτομερῶς ἐκήρυττον διὰ τοὺς τόπους τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου.

Τριακόσια χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἕνας εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος δικαίως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὀνομάστηκε Ἀπόστολος καὶ Μέγας, ὁ Κωνσταντῖνος στέλνει τὴν

εὐσεβειστάτη μητέρα του Ἐλένη γιὰ νὰ ἀποκαλύψει μὲ τὴν ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη τοὺς τόπους τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Οἱ μαρτυρίες πολλῶν ἦταν νωπὲς καὶ πειστικές. Γκρεμίζει εἶδωλα, ἀνασκάπτει χῶματα, βρίσκει καὶ τὸν σταυρὸ καὶ τὸν τάφο τοῦ Κυρίου καὶ ἐκεῖ ἀνεγείρει τὸν Πάνσεπτο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως.

Πέρασαν χρόνια, πέρασαν αἰῶνες, γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς ὁ Πάνσεπτος Ναὸς μὲ τὰ περικτίσματα του ἦταν ὁ ὀμφαλὸς τῆς πίστεώς μας, ἦταν ἡ πιστοποίησης τῶν συμβόλων τῆς πίστεως καὶ τῶν δογμάτων της.

Γιὰ τοὺς σκεπτικιστὲς καὶ τοὺς ἀθέους ἦταν ἕνας καλοστημένος μῦθος, ὁ ὁποῖος εἶχε μηδαμινὸ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τοὺς ἀλλόθρησκους, ἦταν κάτι ποὺ περισσότερο προσεδίαζε σὲ θρῦλο.

Καὶ ἐρχόμαστε στὸ 2025. Ὁ Ναὸς παρουσιάζει στατικὰ προβλήματα. Ὁ Ναὸς εἶναι ἕνα μνημεῖο, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ διατηρηθεῖ νὰ συντηρηθεῖ νὰ ἀνακαινισθεῖ γιὰ πάρα πολλοὺς λόγους ποὺ νὰ ἐκφράζουν καὶ τὸν Χριστιανισμό, ἀλλὰ καὶ τὸ ἑβραϊκὸ ἔθνος.

Ἔτσι ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη μὲ πολλὴ προσοχὴ μὲ ἄκρα ἐπιστημονικὴ κατάρτιση, μὲ σεβασμὸ στὸ ἱστορικὸ κτίριο ἔχει ἀρχίσει ἀνασκαφὲς ὑποστήριξης, ἀλλὰ καὶ διεύρυνσης τῶν γνώσεών μας σχετικὰ μὲ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ ὑπέδαφος τοῦ μνημείου.

Μιὰ διεθνὴς ἐπιτροπὴ καὶ ὀμάδα ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πέτρα, μὲ τὸ χῶμα, μὲ τὴ βλάστηση, μὲ τὴν ἀρχαιολογία, μὲ τὴν θεολογία, μὲ τὴ βοτανικὴ μὲ τὴ χημεία, ὀλόθυμα διακηρύσσουν, ὅτι ὄντως ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦταν περι-

οπτος γιὰ νὰ βλέπει ὅλη ἡ πόλη ποιοὶ σταυρώνονται, ὑπῆρξε παλαιὸ λατομεῖο, ὅπως ἀναφέρουν οἱ Γραφές, οἱ δὲ πέτρες ἐκεῖνες χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Συνάμα ὑπῆρξε καὶ νεκροταφεῖο εὐγενῶν ὅπως ἦταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, οἱ ὁποῖοι καὶ ὠρυξαν ἐντὸς τοῦ ἀσβεστολιθικοῦ πετρώματος τὸν Πανάγιο τάφο καὶ ὁ ἰδιοκτήτης κάθε τάφου μετὰ τὴν ἐπιχωμάτωση ποὺ ἐγένετο στὸ λατομεῖο εἶχε τὸ δικό του προσωπικὸ κῆπο μὲ τὰ δικά του γνωστὰ φυτὰ καὶ δένδρα, ὅπως οἱ ἐλιές.

Τί ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτά; Τὸ ἀδιάψευστο τῶν εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Τί ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτά;

Πῶς ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματός του δὲν λακτίζουνται σκληρῶς ἐπὶ τὴν κέντραν καὶ σὲ καιροὺς χαλεπούς, ὅπου ἡ πίστις καὶ οἱ ἀξίες ἀμβλύνονται ἔρχεται ὁ Κύριος μὲ ἔντονη παρουσία νὰ ἀπλώσει τὸ χέρι Του ἀπὸ τὸ ἔρεβος τῆς ἀμφισβήτησης καὶ νὰ μᾶς πεῖ «θαρσεῖτε ἐγὼ εἰμι» (Μτ. ιδ' 22) «ὦν, ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος» (Ἀποκ. α' 8). Τέλος νὰ εἴμαστε σίγουροι πῶς τὰ μάτια μας καὶ τὰ αὐτιά μας θὰ δοῦν καὶ θὰ ἀκούσουν πολλές ἀποκαλύψεις, οἱ ὁποῖες θὰ εἶναι σωσίβια μέσα στὴν κυμαινομένη θάλασσα τῆς ἀπιστίας.

Οἱ δὲ ἀρχαιολογικὲς ἀνακαλύψεις καὶ ἔρευνες οἱ ὁποῖες θὰ γίνονται ἐς αἰεὶ, θὰ ἀποκαλύπτουν τὴν ἱστορικότητα, τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ κάθε ἔκφραση τῆς ἱστορικῆς της πορείας.

Ζεῖ Κύριος ὁ Θεός!

«Ἡ Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (Νίκαια, 325 μ.Χ.)»

Β ΜΕΡΟΣ

Υπό τοῦ Ἀρχ. Χρυσοστόμου Μπένου Πρωτοσυγκέλλου

4. Κανονικὲς ἀποφάσεις

Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν ἀσχολήθηκε μόνο μέ τά δογματικά ζητήματα, ἀλλά καί μέ θέματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί πειθαρχίας. Γι' αὐτό ἐξέδωσε **εἴκοσι Ἱερούς Κανόνες**¹, οἱ ὁποῖοι ἕως σήμερα θεωροῦνται θεμέλιοι λίθοι τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Πατέρες τῆς Νικαίας ἀπέδειξαν ἔτσι ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως δὲν μπορεῖ νά υπάρξει χωρίς τήν κανονική τάξη, καί ὅτι ἡ ὀρθή δόξα συνδέεται ἄρρηκτα μέ τήν ὀρθή πράξη.

Ἄς ἀναφέρουμε μερικούς ἀπό τούς σημαντικότερους:

- **Ὁ χρόνος μετανοίας τῶν πεπτωκότων:** Στόν 11ο κανόνα ρυθμίζεται ἡ ἀποκατάσταση τῶν χριστιανῶν πού ὑπέκυψαν κατά τούς διωγμούς, οἱ λεγόμενοι **πεπτωκότες**. Ἡ Σύνοδος δὲν τούς ἀπορρίπτει, ἀλλά τούς δέχεται πάλι, ἐπιβάλλοντας ὁμως χρόνο μετανοίας. Ἐτσι συνδυάζονται ἡ

αὐστηρότητα πρὸς χάριν τῆς θεραπείας καί ἡ **οἰκονομία** πρὸς χάριν τῆς σωτηρίας².

- **Ἡ χειροτονία τῶν ἐπισκόπων:** Στόν 4ο κανόνα ὀρίζεται ὅτι γιά τήν ἐκλογή καί χειροτονία ἑνός ἐπισκόπου ἀπαιτοῦνται τουλάχιστον τρεῖς ἐπίσκοποι³, μέ τήν ἐπικύρωση τοῦ μητροπολίτη. Ἡ ρύθμιση αὐτή ἀποσκοπεῖ στό νά διαφυλάσσεται ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἀποφεύγονται αὐθαιρεσίες. Ἐτσι θεμελιώνεται ἡ ἀρχή τῆς **συνοδικότητας** καί στό κανονικό ἐπίπεδο.

- **Ἡ μή μετάθεση ἐπισκόπων:** Ὁ 15ος κανόνας ἀπαγορεύει τή μετάθεση ἐπισκόπου ἀπό μία ἔδρα σέ ἄλλη. Ὁ λόγος εἶναι ποιμαντικός: νά μή γίνεται ἡ ἐκκλησιαστική διακονία ἀντικείμενο φιλοδοξίας ἢ προσωπικῆς φιλοκερδείας, ἀλλά νά βιώνεται ὡς σταυρική προσφορά στόν συγκεκριμένο τόπο πού ἡ Ἐκκλησία ἐμπιστεύθηκε στόν ποιμένα⁴.

- **Ἡ τάξη τῆς ἱεραρχίας στίς ἐπαρχίες:** Ὁ 6ος κανόνας ἀναγνωρίζει τά πρόνομια τῶν ἀρχαίων Πατριαρχείων, ὅπως τῆς

1. Πηδάλιον, ἔκδ. Ράλλη-Ποτλή, τόμ. Α΄. (Περιλαμβάνει τό σῶμα τῶν 20 Κανόνων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

2. Μ. Αθανάσιος, *Περί Συνόδων*, 4 (PG 26, 678Α). (Ἑρμηνεία γιά τούς πεπτωκότες καί τόν χρόνο μετανοίας).

3 Ζωναρᾶς, *Σχόλια εἰς τόν 4ον κανόνα* – ἐξηγεῖ τόν λόγο τῆς συμμετοχῆς τριῶν ἐπισκόπων στή χειροτονία: γιά ἀποφυγή αὐθαιρεσιῶν καί κατοχύρωση τῆς κανονικότητος.

4 Ζωναρᾶς, *Σχόλια εἰς τούς Ἱερούς Κανόνες* (ἑρμηνεία στόν 15ο κανόνα) – τονίζει ὅτι ἡ μετάθεση ἐπισκόπου ἀπαγορεύεται γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ φιλοδοξία.

Αλεξανδρείας, Αντιοχείας καί Ρώμης, ἐνῶ προβλέπει καί τόν ρόλο τῶν μητροπολιτῶν. Διακρίνεται ἐδῶ ἡ μέριμνα τῆς Συνόδου νά σεβαστεῖ τήν ἀρχαία παράδοση καί νά ἀποφευχθοῦν συγκρούσεις δικαιοδοσίας⁵.

Ἰδιαίτερη σημασία εἶχε ἡ ἀπόφαση γιά τόν **καθορισμό τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα**. Μέχρι τότε ὑπῆρχαν διαφορετικές πρακτικές· ἄλλοι τό γιόρταζαν μαζί μέ τό ιουδαϊκό Πάσχα, ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν διαφορετικό ὑπολογισμό. Ἡ Σύνοδος ὄρισε ὅτι τό Πάσχα θά ἑορτάζεται τήν **πρώτη Κυριακή μετά τήν πανσέληνο τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας**, ὥστε νά μήν συμπίπτει μέ τό ιουδαϊκό. Μέ τόν τρόπο αὐτό διασφαλίστηκε ἡ **ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας** στήν πιό κεντρική ἐορτή τῆς πίστεως, τό Πάσχα.

Ὅλες αὐτές οἱ ἀποφάσεις δείχνουν ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐργάστηκε ὄχι μόνο γιά τήν ὀρθοδοξία τῆς πίστεως, ἀλλά καί γιά τήν **καλή εὐτακτη λειτουργία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος**. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς θεανθρώπινος ὀργανισμός, χρειάζεται καί τό δογματικό της θεμέλιο καί τήν κανονική τῆς ὀργάνωση.

5. Ἡ σημασία τῆς Συνόδου

Ἡ Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος τῆς Νικαίας ὑπῆρξε γεγονός κοσμοσωτήριο, ὄχι μόνο γιά τήν ἐποχή της ἀλλά καί γιά ὅλους τούς ἐπόμενους αἰῶνες. Δέν ἦταν ἀπλῶς μιᾶ διοικητική πράξη ἢ μιᾶ προσπάθεια ἐσωτερικῆς εἰρήνευσης· ὑπῆρξε **σταθμός σωτηρίας**, διότι καθόρισε τήν ἀλήθεια γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί θεμελίωσε τόν συνοδικό θεσμό.

5 Βαλσαμώνας, *Σχόλια εἰς τόν βον κανόνα* — ἐρμηνεύει τή διατήρηση τῶν πρεσβείων τιμῆς τῶν ἀρχαίων Πατριαρχείων.

6 Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως*, Γ', 1 (PG 94, 981B). («εἰ μή Θεός ἦν, πῶς ἂν ἡμᾶς ἐθέωσε;»).

7 Μ. Ἀθανάσιος, *Περί Συνόδων*, 4 (PG 26, 678A). («Ἡ πίστις τῶν Πατέρων τῆς Νικαίας ἐστίν, οὐχί ἡ ἐμή ἢ ἄλλου τινός, ἀλλά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας»).

i Δογματικό ὄροσημο.

Ἡ Νίκαια διασφάλισε τήν ἀλήθεια ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁμοούσιος τῷ Πατρί». Χωρίς αὐτή τή διατύπωση, ὀλόκληρο τό οικοδόμημα τῆς πίστεως θά κατέρρευε. Ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι τέλειος Θεός, τότε δέν ὑπάρχει πραγματική σωτηρία, διότι «μόνον ὁ Θεός σώζει». Οἱ Πατέρες, φωτισμένοι ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὄρισαν ὅτι ὁ Υἱός εἶναι Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ. Ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «εἰ μή Θεός ἦν, πῶς ἂν ἡμᾶς ἐθέωσε;»⁶.

ii Ἐκκλησιολογικό ὑπόδειγμα.

Ἡ Νίκαια ἀνέδειξε τή **συνοδικότητα** ὡς τόν κατεξοχὴν τρόπο ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀλήθεια δέν ἀνήκει σέ ἕνα πρόσωπο ἢ σέ μιᾶ τοπική Ἐκκλησία, ἀλλά ἐκφράζεται ἀπό τό σύνολο τοῦ Σώματος. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος τονίζει: «Ἡ πίστις τῶν Πατέρων τῆς Νικαίας ἐστίν, οὐχί ἡ ἐμή ἢ ἄλλου τινός, ἀλλά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας»⁷. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Σύνοδος δέν εἶναι διαπραγματεύση ἢ συμβιβασμός, ἀλλά ἔκφραση τῆς μίας, ἀγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

iii Ἱστορικό σημεῖο ἐνότητας.

Ἡ Νίκαια ἔνωσε ἐπισκόπους ἀπό Ἀνατολή καί Δύση, ἀπό διαφορετικές ἐπαρχίες καί πολιτισμούς, σέ κοινή ὁμολογία. Ἡ ἐνότητα αὐτή δέν στηρίχθηκε σέ πολιτικούς ὑπολογισμούς, ἀλλά στή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού «συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Ἀπό τότε, κάθε οἰκουμενική σύνοδος θεωρεῖται συνέχεια τῆς Νικαίας καί κριτήριο ὀρθοδοξίας.

Ἡ σημασία τῆς Συνόδου εἶναι λοιπόν τριπλή: **δογματική**, διότι ὀριοθέτησε τὴν ἀλήθεια· **ἐκκλησιολογική**, διότι ἀνέδειξε τὸν συνοδικό θεσμό· καὶ **ἱστορική**, διότι σφράγισε τὴν ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Νικαίας τιμῶνται ὡς «φωστῆρες τῆς οἰκουμένης»⁸, καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα, τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκεῖνοι ἐκήρυξαν καὶ πάντας ἐδίδαξαν, ὀρθοδοξῆσαι ἐν πίστει»⁹.

Ἡ Νίκαια ὑπῆρξε, μὲ μιά λέξη, ἡ **βάσις τῆς Ὀρθοδοξίας**. Χωρὶς αὐτήν, ἡ Ἐκκλησία θά εἶχε διασπαστεῖ, ἡ πίστη θά εἶχε παραχαραχθεῖ καὶ ἡ σωτηρία θά εἶχε τεθεῖ σέ ἀμφιβολία.

6. Ἐπίκαιρα διδάγματα

Ἄν καὶ ἔχουν περάσει περισσότεροι ἀπὸ δεκαεπτὰ αἰῶνες ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας, τὸ μήνυμα τῆς παραμένει ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο. Διότι κάθε ἐποχὴ γεννᾷ τούς δικούς της «Ἀρείους», μὲ διαφορετικά προσωπεῖα ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια οὐσία: τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα, οἱ νέες μορφές τοῦ «Ἀρειανισμοῦ» δέν ἐκφράζονται πάντα μὲ θεολογικές πραγματείες, ἀλλὰ μὲ ἰδεολογίες καὶ πρακτικές πού ὑπονομεύουν τὴν πίστη:

• Ὁ **θρησκευτικός συγκρητισμός**, πού προσπαθεῖ νά ἐξισώσει ὅλες τὶς θρησκείες

καὶ νά παρουσιάσει τὸν Χριστό ὡς ἕναν διδάσκαλο ἀνάμεσα σέ πολλούς, ἀρνούμενος τὴ μοναδικότητά Του ὡς Θεανθρώπου.

• Ὁ **νεοπαγανισμός**, πού ἐπιχειρεῖ νά ἐπαναφέρει παλιές εἰδωλολατρικές ἀντιλήψεις καὶ νά ἀντικαταστήσει τὴν πίστη μὲ τὴ λατρεία τῆς φύσης ἢ τοῦ ἑαυτοῦ.

• Οἱ **παραχριστιανικές ομάδες**, πού ἀρνοῦνται τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ ἢ διαστρεβλώνουν τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», οἱ ὁποῖοι στὴν οὐσία ἀναβιώνουν τὸν Ἀρειανισμό.

• Ὁ **ἠθικός σχετικισμός** τῆς ἐποχῆς μας, πού ἀρνεῖται κάθε ἀπόλυτη ἀλήθεια καὶ προβάλλει τὴν ἀτομικὴ ἐπιθυμία ὡς μέτρο τῶν πάντων.

Ὅπως τότε οἱ Πατέρες τῆς Νικαίας ὕψωσαν τὴ φωνή τους μὲ θάρρος, ἔτσι καὶ σήμερα ὁ ποιμένας καλεῖται νά σταθεῖ φρουρός τῆς πίστεως. Ὅχι μὲ πνεῦμα καταδίκης, ἀλλὰ μὲ διάκριση καὶ ἀγάπη, ὅπως παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός»¹⁰ (Ἐφ. 4,15).

Ὁ Μ. Βασίλειος ἔλεγε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία οὐκ ἐπὶ σοφία ἀνθρωπίνῃ ἐστήρικται, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦ Χριστοῦ»¹¹. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ ἀλήθεια δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς ἐκάστοτε θεωρίες ἢ ἰδεολογίες, ἀλλὰ εἶναι αἰώνια καὶ ἀμετάθετη, διότι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»¹² (Ἰω. 14,6).

8 Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, *Συναξαριστής*, Κυριακὴ Ζ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα (Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). (Τίτλος τους ὡς «φωστῆρες τῆς οἰκουμένης»).

9 Μηναιὸν, Μάϊος, Κυριακὴ Ζ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα, Ἀπολυτίκιον καὶ Δοξαστικὸν τῶν 318 Πατέρων. («Ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα...»).

10 Ἀπόστολος Παῦλος, *Πρὸς Ἐφεσίους* 4,15. («ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός»).

11 Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας, *Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, ΚΘ', 72 (PG 32, 204A). («ἡ Ἐκκλησία οὐκ ἐπὶ σοφία ἀνθρωπίνῃ ἐστήρικται, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦ Χριστοῦ»).

12 Εὐαγγέλιον Ἰωάννου 14,6. («Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ»).

Ἡ δική μας εὐθύνη ὡς ποιμένων εἶναι νά γίνουμε συνεχιστές τῶν Πατέρων. Ὅπως ἐκεῖνοι δέν δίστασαν νά θυσιάσουν τήν ἀνεσθή τους, τή θέση τους, ἀκόμη καί τή ζωή τους, γιά νά ὑπερασπιστοῦν τήν ἀλήθεια, ἔτσι κι ἐμεῖς καλούμαστε νά διδάσκουμε, νά ἐλέγχουμε μέ διάκριση, νά στηρίζουμε τό ποίμνιο, νά δίνουμε ὁμολογία πίστεως σέ ἕναν κόσμον πού διψᾷ γιά νόημα ἀλλά συχνά παραπλανᾶται.

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπό ποιμένες πού θά συνδυάζουν τήν ἀκρίβεια τῆς πίστεως μέ τήν ποιμαντική ἀγάπη· ποιμένες πού θά μποροῦν νά ποῦν, ὅπως οἱ Πατέρες τῆς Νικαίας: «Ἐδοξεν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»¹³ (Πράξ. 15, 28).

Συμπέρασμα

Ἡ Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος τῆς Νικαίας ὑπῆρξε ἀληθινός σταθμός σωτηρίας γιά τήν Ἐκκλησία. Δέν ἦταν μιά τυπική συνάντηση ἐπισκόπων, ἀλλά μιά πνευματική Πεντηκοστή, ὅπου τό Ἅγιο Πνεῦμα φώτισε τοὺς 318 θεοφόρους Πατέρες νά ὁμολογήσουν τήν ἀλήθεια γιά τό πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Μέ τή φωνή τους δέν ὑπερασπίστηκαν ἀφηρημένες φιλοσοφικές ἔννοιες, ἀλλά τήν ἴδια τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· διότι χωρίς τόν ἀληθινό Θεό-Λόγον πού ἔγινε ἄνθρωπος, ἡ σωτηρία μας θά ἦταν ἀδύνατη.

Ἡ Νίκαια δέν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπλό ἱστορικό γεγονός, ἀλλά **αἰώνιο σημεῖο ἀναφορᾶς** γιά τήν Ἐκκλησία. Ἡ πίστη πού ὁμολογήθηκε τότε δέν εἶναι ἰδέα περασμένη, ἀλλά ἡ ζῶσα ἀλήθεια πού διαφυλάσσεται ἀδιάκο-

πα μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Μ. Ἀθανάσιος διακήρυττε: «Ἡ πίστις τῶν Πατέρων τῆς Νικαίας ἐστίν, οὐχί ἡ ἐμὴ ἢ ἄλλου τινός, ἀλλά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας»¹⁴.

Σήμερα, ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς, συνεχιστές τοῦ ἔργου τῶν Πατέρων, καλούμαστε νά φυλάξουμε «τήν καλήν παρακαταθήκην»¹⁵ (Β' Τιμ. 1,14), νά τήν βιώνουμε προσωπικά καί νά τήν παραδίδουμε ἀναλλοίωτη στό ποίμνιο πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Χριστός. Σ' ἕναν κόσμον πού συνεχῶς κλονίζεται ἀπό νέες αἱρέσεις, ἰδεολογίες καί πλάνες, ἡ μαρτυρία μας πρέπει νά εἶναι ταυτόχρονα **σταθερὴ στὴν ἀλήθεια καί γεμάτη ἀγάπη**, ὅπως ἦταν καί τῶν Πατέρων.

Ἐκεῖνοι ὑπερασπίστηκαν τήν πίστη μέ θάρρος, ὑπομένοντας συκοφαντίες, ἐξορίες, ἀκόμη καί θάνατο. Ἐτσι κι ἐμεῖς καλούμαστε νά γίνουμε μάρτυρες – ὄχι κατ' ἀνάγκη μέ τό αἷμα μας, ἀλλά μέ τή θυσιαστική μας διακονία, μέ τήν καθημερινή ὁμολογία, μέ τήν πιστότητα στό Εὐαγγέλιο.

Ἄς εἶναι λοιπόν οἱ Πατέρες τῆς Νικαίας ὁδηγοί καί φρουροί μας. Ἄς θερμαίνουν τήν καρδιά μας μέ τό φῶς τῆς ὁμολογίας τους, ὥστε νά μποροῦμε κι ἐμεῖς νά σταθοῦμε «ὀρθοτομοῦντες τόν λόγον τῆς ἀληθείας»¹⁶ (Β' Τιμ. 2,15).

Οἱ πρεσβεῖες τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς Νικαίας, ἅς συνοδεύουν τήν ἱερατικήν μᾶς διακονίαν, ἅς ἐνισχύουν τήν πίστη τοῦ λαοῦ μας καί ἅς μᾶς ὀδηγοῦν ἰσόβια, πάντοτε εἰς Χριστόν, τόν ἀληθινόν Θεόν καί Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

13 Πράξεις Ἀποστόλων 15,28. («Ἐδοξεν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»).

14 Μ. Ἀθανάσιος, *Περὶ Συνόδων*, 4 (PG 26, 678A). («Ἡ πίστις τῶν Πατέρων τῆς Νικαίας ἐστίν, οὐχί ἡ ἐμὴ ἢ ἡ ἄλλου τινός, ἀλλά τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας»).

15 Ἀπόστολος Παῦλος, *Β' Τιμόθεον* 1,14. («φύλαξον τήν καλήν παρακαταθήκην διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν»).

16 Ἀπόστολος Παῦλος, *Β' Τιμόθεον* 2,15. («ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας»)

Τοῦ Οικονομολόγου

Νικολάου Χατζητριανταφύλλου

Οἱ τελωνειακοὶ δασμοὶ εἶναι ἐπιβαρύνσεις πού οἱ κυβερνήσεις μιᾶς δεδομένης χώρας ἐπιβάλλουν στά εἰσαγόμενα ἢ ἐξαγόμενα ἀγαθὰ. Αὐτοὶ οἱ δασμοὶ λειτουργοῦν ὡς πηγές ἐσόδων καί συμβάλλουν στόν ἔλεγχο τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου, μέ προστατευτικά μέτρα γιά τήν προστασία τῶν τοπικῶν βιομηχανιῶν στή χώρα καταγωγῆς.

Ὁ εἰσαγωγικός δασμός εἶναι ἕνας φόρος πού ἐπιβάλλεται σέ ἀγαθὰ πού εἰσάγονται σέ μιᾶ δεδομένη χώρα. Ἀνάλογα μέ τό δεδομένο νομικό πλαίσιο, αὐτός ὁ φόρος μπορεῖ ἐπίσης νά ὀνομάζεται τελωνειακός δασμός, φόρος εἰσαγωγῆς ἢ δασμός εἰσαγωγῆς. Ἡ λειτουργία τοῦ εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ περιλαμβάνει τήν εἴσπραξη ἐσόδων γιά τήν κυβέρνηση καί τήν εὐνοια τῶν ἐγχώριων παραγωγῶν τοποθετώντας τά εἰσαγόμενα ἀγαθὰ σέ μειονεκτική θέση στήν ἀγορά. Κάποιες φορές περιλαμβάνουν τή δυνατότητα τιμωρίας ὀρισμένων ξένων χωρῶν μέ τήν αὐξηση τῶν δασμῶν εἰσαγωγῆς στά προϊόντα τούς.

Στίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, ὁ ὀργανισμός πού ἔχει τήν ἀποκλειστική ἐξουσία νά ὀρίζει εἰσαγωγικούς δασμούς εἶναι τό Κογκρέσο. Ἐπιβάλλονται διάφοροι δασμοὶ λαμβάνοντας ὑπόψη τήν ἐμπορική σχέση μεταξύ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καί ἄλλων χωρῶν. Οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοὶ καί συνθήκες ἔχουν μεγάλη ἐπιρροή στούς εἰσαγωγικούς δασμούς. Γιά νά ἐνθαρρύνουν τό ἐλεύθερο ἐμπόριο, οἱ περισσότερες χώρες ἔχουν ἀναζητήσει

τρόπους μείωσης τῶν φόρων, καί συγκεκριμένα τῶν δασμῶν γιά νά ἐνθαρρύνουν τίς εἰσαγωγές. Ἡ κύρια μέθοδος μείωσης ἢ ἐξάλειψης τῶν εἰσαγωγικῶν δασμῶν εἶναι ἡ σύναψη συμφωνιῶν ἐλεύθερων συναλλαγῶν. Αὐτές οἱ συμφωνίες εἶναι συνήθως ἀμοιβαῖες καί συνάπτονται μεταξύ δύο ἢ περισσότερων ἐθνῶν γιά νά ἐνθαρρύνουν τή μείωση ἢ τήν ἐξάλειψη τῆς τελωνειακῆς καί συνοριακῆς προστασίας τῶν φραγμῶν στίς ἐμπορικές ροές γιά νά αὐξηθεῖ τό κόστος τοῦ ἐμπορίου. Γιά παράδειγμα, ἡ Συμφωνία Ἐλεύθερου Ἐμπορίου τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς (NAFTA) μεταξύ τῶν ἀγορῶν τῶν ΗΠΑ, τοῦ Καναδά καί τοῦ Μεξικοῦ ἐπέτρεψαν τό ἐλεύθερο ἐμπόριο πολλῶν προϊόντων μεταξύ τῶν τριῶν χωρῶν. Μιά ἄλλη κοινή τεχνική στήν προσέγγιση τῶν μειώσεων δασμῶν περιλαμβάνει ποσοστῶσεις ἀφορολόγητων εἰδῶν. Αὐτά ἐπιτρέπουν τήν εἰσαγωγή ἑνός καθορισμένου μέτρου συγκεκριμένων προϊόντων χωρίς τήν καταβολή φόρων. Ὡστόσο, μόλις ἐπιτευχθεῖ τό ὄριο, τυχόν ἄλλες εἰσαγωγές θά ὑπόκεινται σέ κανονικούς δασμούς. Αὐτό τό σύστημα ἐξισορροπεῖ τήν ἀσφάλεια τῶν ἐγχώριων βιομηχανιῶν.

Οἱ ἐξαγωγικοί δασμοὶ ἀπό τήν ἄλλη, ἐλέγχουν τήν ἐξαγωγή σημαντικῶν πόρων γιά νά διασφαλισθεῖ ὅτι οἱ ἐγχώριες βιομηχανίες δέν στεροῦνται πρώτων ὑλῶν. Γιά παράδειγμα, μιᾶ χώρα προικισμένη μέ ὀρυκτούς πόρους μπορεῖ νά χρησιμοποήσει ἐξαγωγικούς φόρους γιά νά διασφαλί-

Οι εκδόσεις μας

χρήσιμες για τους
διακόνους του άμβωνα και
για κάθε χριστιανό.

σει τή διαθεσιμότητα στην εγχώρια αγορά τονώνοντας τήν οικονομική ανάπτυξη τής χώρας.

Από άποψη πολιτικής, οι εισαγωγικοί δασμοί χρησιμοποιούνται συχνά σκόπιμα ως όπλο για τήν προστασία τών εγχώριων βιομηχανιών και τήν υποστήριξη αναπτυσσόμενων ή ευαίσθητων τομέων πού έχουν τή δυνατότητα για έθνική ανάπτυξη και ασφάλεια. Μέσω τού προστατευτισμού τέτοιων τομέων, οι κυβερνήσεις επιδιώκουν νά ενισχύσουν αυτές τīs βιομηχανίες σέ επίπεδο ανταγωνιστικότητας στη διεθνή αγορά. Τί γίνεται όμως όταν ένα εγχώριο προϊόν βασίζεται σέ επιμέρους τμήματα τά όποια εισάγονται από άλλη χώρα στην όποια επιβάλλεται δασμός; Λογικό δέν είναι νά επιβαρύνεται ή τελική τιμή παραγωγής του και στην εγχώρια αγορά; Γι' αυτόν τόν λόγο ή χρήση τών δασμών πρέπει νά γίνεται προσεκτικά και σίγουρα πάντα σταθμίζοντας κάθε παράγοντα. Ακόμη και όταν είναι χρήσιμοι για τήν οικοδόμηση ανταγωνιστικότητας τής τοπικής αγοράς, μπορούν νά επηρεάσουν τό κόστος τών αγαθών για τόν καταναλωτή και τό διεθνές έμπορικό ισοζύγιο. Οι πληροφορίες σχετικά μέ τόν τρόπο υπολογισμού τών δασμών, τά μέρη πού υποτίθεται ότι θά πληρώσουν τό ποσό και τīs διαφορές μεταξύ αύτου και τών φόρων είναι πολύ σημαντικές για τīs επιχειρηματικές οντότητες και τά άτομα πού σκοπεύουν νά ασκήσουν επιχειρηματική δραστηριότητα διεθνώς. Η γνώση τών κανόνων σχετικά μέ τούς εισαγωγικούς δασμούς έπιτρέπει στους εισαγωγείς νά λαμβάνουν σοφές αποφάσεις, νά συμμορφώνονται μέ τīs απαιτήσεις και νά ελέγχουν μέ ακρίβεια τά έξοδα τούς.

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Τοῦ π. Παντελεήμονος Μποσνακίδη
συνταξιούχου ἱεροδιδασκάλου

Ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία μας καθιέρωσε τά Ψυχοσάββατα, παρ' ὅτι κάθε Σάββατο εἶναι ἀφιερωμένο στους κεκοιμημένους, εἶναι ὁ ἐξῆς: Ἐπειδή πολλοί κατά καιρούς πέθαναν ἄγνωστοι, σέ ἀκαθόριστο χρόνο, σέ τόπους ἄγνωστους, στή θάλασσα ἢ στά ὄρη καί τούς κρημνούς, ἢ ὅπου ἀλλοῦ, καί μερικοί, λόγω φτώχειας ἢ διαφόρων ἄλλων λόγων, δέν ἀξιώθηκαν τῶν διατεταγμένων Μνημοσύνων, «οἱ θεῖοι Πατέρες, ἀπό φιλανθρωπία κινούμενοι, ἐθέσπισαν τό Μνημόσυνο αὐτό ὑπέρ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐσεβῶς τελευτησάντων Χριστιανῶν». Καί ἐμεῖς στεκόμαστε ὅλοι, μέ συγκίνηση ἐμπρός στους τάφους τῶν νεκρῶν μας, τῶν νεκρῶν, πού εἶναι θαμμένοι στά Κοιμητήρια.

Ξέρουμε, ὅμως, καλά ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἀποτελεῖται ἀπό δύο μέρη, πού συνιστοῦν ἓνα σῶμα, τήν Στρατευομένη καί τήν Θριαμβεύουσα. Στρατευομένη Ἐκκλησία εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ζῶντες καί Θριαμβεύουσα ὅλοι οἱ κεκοιμημένοι ἀδελφοί μας, ἀπό τοῦ Ἀδάμ μέχρι σήμερα. Ξέρουμε ἐπίσης ἢ πρέπει νά ξέρουμε, πώς οἱ ἄνθρωποι μας αὐτοί, ἰδιαίτερα σήμερα εἶναι ἐδῶ, μᾶς βλέπουν, μᾶς ἀκοῦνε καί μᾶς ὀμιλοῦν. Χαίρονται καί νιώθουν ἀνακούφιση καί ἀναψυχή πού τούς θυμόμαστε, πού τούς μνημονεύουμε καί προσευχομαστε γι' αὐτούς.

Αὐτούς, λοιπόν, τούς κεκοιμημένους, συγγενεῖς καί μή, οἱ ὁποῖοι μέ διαφόρους τρόπους ἀπῆλθαν ἀπό τόν κόσμο αὐτό, μνημονεύει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, τήν ἡμέρα τοῦ Ψυχοσάββατου, καί γι' αὐτούς ἐμεῖς προσευχομαστε αὐτήν τήν ἡμέρα. Τόν κάθε ἄνθρωπό μας, πού ὁ Θεός τόν κάλεσε κοντά Του μέ ξεχωριστό τρόπο, καί μόνον Αὐτός γνω-

ρίζει τούς βαθύτερους λόγους, πού εἶναι γιά τήν σωτηρία τοῦ καθενός, νέο ἢ γέροντα, ἄντρα ἢ γυναίκα, ἀσθενῆ ἢ ὑγιῆ, ἀπρόοπτα καί ἀναπάντεχα ἢ μέ φυσιολογικό θάνατο. Ὅλα αὐτά μᾶς κάνουν νά αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη γιά προσευχή ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων καί ἰδίως γιά ἐκείνους τούς ὁποίους λησμονήσαμε ἀκόμη καί οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς τους .

Ὅπως ὅλα τά στοιχεῖα τῆς θρησκείας, ἔτσι καί τό Ψυχοσάββατο ἔχει διπλό ρόλο. Ἐκτός ἀπό τήν καθαρά πνευματική σημασία τοῦ (δηλ. ὅτι προσευχομαστε ὅλοι μαζί γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν), ἐπιτελεῖ καί μιά **σπουδαία κοινωνική καί ψυχολογική ἀποστολή.**

Ὅλες οἱ οἰκογένειες ἐξωτερικεύουν τό πένθος τους, δηλαδή τή θλίψη τους γιά τούς νεκρούς των, καί τό μοιράζονται μέ τούς ἄλλους, παίρνοντας κι ἐκεῖνες ἓνα κομμάτι ἀπό τό πένθος τῶν ἄλλων. Προσφέρουν ὁ ἓνας στόν ἄλλον τά κόλλυβα καί εὐχονται ὄχι γιά τούς δικούς τους νεκρούς, ἀλλά γιά τούς νεκρούς τῶν ἄλλων οἰκογενειῶν, πού τούς ἔχουν προσφέρει κόλλυβα, ἐνῶ γιά τούς δικούς τους νεκρούς εὐχονται οἱ ἄλλοι, λαμβάνοντας ἀντίστοιχα τά δικά τους κόλλυβα. Ἔτσι, ἀφενός ἐνώνεται ἡ κοινωνία, ἀφετέρου ἡ θλίψη γιά τήν ἀπώλεια τῶν νεκρῶν μας μοιράζεται καί ἀποφορτίζεται, ἀλλά καί συνειδητοποιοῦμε οἱ ἄνθρωποι ὅτι δέν εἴμαστε «μόνοι μας» στήν τραγωδία τοῦ θανάτου –

ὅτι ὅλες οἱ οἰκογένειες βρίσκονται στήν ἴδια κατάσταση, ὅλοι θρηνοῦμε κάποιους, δέν εἴμαστε ἐμεῖς «χτυπημένοι» ἀπό μιὰ ἰδιαίτερη «μοῖρα» ἢ «κατάρρα», ἀλλά ἀκολουθοῦμε τήν κοινή πορεία ὄλων τῶν ἀνθρώπων καί ὄλων τῶν οἰκογενειῶν.

Ὁ ρόλος αὐτός τοῦ Ψυχοσάββατου εἶναι ἐξαιρετικά σημαντικός γιά τήν ἀνακούφιση τῶν πενθούντων, ὥστε νά μήν ὀδηγηθοῦμε, στό κλείσιμο τοῦ ἑαυτοῦ μας, στήν ἀπομόνωση μας καί τέλος στήν ἀπελπισία μέ τραγικές συνέπειες.

Τό **Ψυχοσάββατο πρίν ἀπό τήν Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω** ἔχει τό ἐξῆς νόημα: Ἡ ἐπόμενη ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη στή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, ἐκείνη τή φοβερή ἡμέρα κατά τήν ὁποία ὅλοι θά σταθοῦμε μπροστά στό θρόνο τοῦ μεγάλου Κριτή. Γιά τό λόγο αὐτό μέ τό Μνημόσυνο τῶν κεκοιμημένων ζητοῦμε ἀπό τόν Κύριο νά γίνει ἴλεως καί νά δειξοῦν τή συμπάθεια καί τή μακροθυμία Του, ὄχι μόνο σέ μᾶς ἀλλά καί στούς προαπελθόντας ἀδελφούς, καί ὅλους μαζί νά μᾶς κατατάξει μεταξύ τῶν υἱῶν τῆς Ἐπουράνιας Βασιλείας Του.

Ἰδιαίτερα ὁμως γιά τό Ψυχοσάββατο τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὑπάρχει μιὰ **λαϊκή παράδοση** πού ὀνομάζει ὅλη αὐτή τήν διαδικασία «χρυσά κόλλυβα». Ὁ λόγος, κατά τήν παράδοση, εἶναι ὅτι «ὁ Χριστός τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως δίνει στίς ψυχές τήν ἐλευθερία νά «σεργιανίσουν» στή γῆ. Ὡστόσο, τό Σάββατο πρίν τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς, δηλαδή σήμερα, ἡ ἐλευθερία τους τελειώνει καί οἱ ψυχές πρέπει νά ἐπιστρέψουν στίς θέσεις τους στόν οὐρανό καί μάλιστα χορτάτες. Οἱ συγγενεῖς τήν παραμονή τοῦ Σαββάτου, δηλαδή τό πρωί τῆς Παρασκευῆς, φτιάχνουν τά κόλλυβα τά ὁποία πηγαίνουν στήν ἐκκλησία τό ἀπόγευμα νά τά διαβάσει ὁ ἱερέας, ὥστε οἱ ψυχές τῶν νεκρῶν τούς νά «φᾶνε» καί νά ἐπιστρέψουν στόν οὐρανό χορτασμένες ἀπό τό συχώριο πού θά τούς δίνει ὁ κόσμος («Θεός χωρῆς τον») στό μοίρασμα. Ἐκείνη τή στιγμή, οἱ ψυχές ἔχουν συγκεντρωθεῖ καί ἡ μιὰ ρωτάει τήν ἄλλη: «ἐσύ ἔχεις κόλλυβο νά φᾶς;». Ὅποια ψυχή δέν ἔχει κόλλυβο, εἶτε

γιατί τήν ξέχασαν οἱ συγγενεῖς, εἶτε γιατί δέν ἔχει κανέναν νά τήν θυμηθεῖ, οἱ ἄλλες ψυχές τῆς δίνουν νά «φάει» ἀπό τό δικό τους γιά νά μήν ἐπιστρέψει «ξερή» ὅπως λένε σέ κάποια μέρη τῆς Ἑλλάδας, δηλαδή πεινασμένη!»!

Μπορεῖ ὅλα τά παραπάνω νά ἔχουν βάση στήν λαϊκή παράδοση καί εὐσέβεια καί ὄχι καθ' αὐτό στήν Θεολογία καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄν ὁμως παρατηρήσουμε προσεκτικότερα θά διαπιστώσουμε ὅτι τό γεγονός πού θέλει ἡ μιὰ ψυχή νά μοιράζεται τό κόλλυβό της μέ τήν ἄλλη, ἔχει τή βάση της καί τό κέντρο της στή γενική σημασία πού δίνει ἡ Ἐκκλησία σχετικά μέ τά κόλλυβα τῆς Πεντηκοστῆς ὅπου μνημονεύονται ὅλοι οἱ νεκροί, οἱ ὁποῖοι γιά διάφορους λόγους δέν εἶχαν τήν εὐκαιρία νά τύχουν τῆς ὠφέλειας τῶν μνημοσύνων ὅπως προβλέπεται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας κανονικά. Καί πραγματικά εὐεργετοῦμε στή κυριολεξία μέ τίς προσευχές μας καί τίς μνημονεύσεις μας, ἐμεῖς, ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία τήν θριαμβεύουσα.

Ἀκόμη, βοηθᾶμε τίς ψυχές τῶν νεκρῶν μας ἀλλά καί ὅλης τῆς θριαμβεύουσας ἐκκλησίας, μέ ἐλεημοσύνες καί φιλανθρωπίες πού κάνουμε στό ὄνομα τους. Ἡ ἀξία καί ἡ ὠφέλεια τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι τεράστια καί γι' αὐτή μιλοῦν ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. «Ἀκούστηκε ἡ προσευχή σου καί ὁ Θεός θυμήθηκε τίς ἐλεημοσύνες σου καί γι' αὐτό πραγματοποιεῖ τούς πόθους σου» γράφει ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς, στίς Πράξεις.

Ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** στόν ὠραιότατο λόγο του γιά τούς κοιμηθέντας, γράφει: «Μήν ἀρνεῖσαι νά προσφέρῃς λάδι καί νά ἀνάβῃς κεριά στόν τάφο του, ἐπικαλούμενος Χριστόν τόν Θεόν, καί ἂν ἀκόμα ὁ κοιμηθεῖς τελείωσε εὐσεβῶς τή ζωή του καί τοποθετήθηκε στόν οὐρανό. Γιατί αὐτά εἶναι εὐπρόσδεκτα ἀπό τό Θεό καί προσκομίζουν μεγάλη τήν ἀνταπόδοσή του, γιατί τό λάδι καί τό κεριό εἶναι θυσία καί ἡ θεία λειτουργία εἶναι ἐξιλέωση. Ἡ δέ ἀγαθοεργία φέρνει τελικά προσαύξηση σέ κάθε ἀγαθή ἀνταπόδοση».

Ὁ **Γρηγόριος ὁ Θεολόγος** στόν ἐπιτάφιο λόγο του στόν ἀδελφό του Καισάριο λέει σχετικά γιά τήν μητέρα τους: «Ἀκούσθη-

κε κάτι πού αξίζει νά τό ακούσουν ὅλοι, ὅτι ἐλευθερώθηκε ἡ μητέρα ἀπό τήν ὀδύνη, ἐξ αἰτίας μιᾶς καλῆς καί ὀσίας ὑποσχέσεως. Νά δώσει ὅλον τόν πλοῦτον χάριν τοῦ παιδιοῦ, ἐλεημοσύνη μεταθανάτιο” καί συνεχίζει: “Καί αὐτό γιά ἐμᾶς· ἄλλα δώσαμε καί ἄλλα θά δώσουμε στά ἐτήσια μνημόσυνα, ἐμεῖς πού εἴμαστε ζωντανοί”. Ἔτσι βεβαιώνει καί ὀνομάζει καλές καί ὄσιες τίς προσφορές στόν Θεό γιά τούς νεκρούς.

Ἐν συνέχεια ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ διδάσκαλος τῆς ἐλεημοσύνης καί ὀδηγός τῆς μετανοίας στήν ἐρμηνεία του στίς ἐπιστολές πρὸς Φιλιππισίους καί πρὸς Γαλάτας λέει: Ἄν οἱ εἰδωλολάτρες καῖνε μαζί μέ τόν νεκρό καί ὅ,τι τοῦ ἀνήκει, πόσο μᾶλλον σύ ὁ πιστός πρέπει νά “δώσεις” στόν νεκρό σου “ἐφόδιο” τά δικά του! Ὅχι γιά νά γίνουν στάχτη ὅπως τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀλλά γιά νά τόν κάνεις, μ’ αὐτά, ἐνδοξότερο. Καί, ἂν εἶναι ἀμαρτωλός ὁ νεκρός, νά τοῦ συγχωρηθοῦν τά ἀμαρτήματα, ἂν εἶναι δίκαιος νά τοῦ ἀυξηθοῦν, ὁ μισθός καί ἡ ἀνταπόδοση”. Καί σέ ἄλλον λόγο λέει: “Ἄς ἐπινοήσουμε γι’ αὐτούς πού ἔφυγαν τρόπους ὠφελείας, ἄς τούς δώσουμε τήν βοήθεια πού ἀρμόζει, ἐννοῶ τίς ἐλεημοσύνες καί τίς προσφορές καί εἶναι γι’ αὐτούς πολύ μεγάλη ὠφέλεια τό πρᾶγμα αὐτό καί κέρδος καί προσθήκη”.

Ἀδελφοί μου, δέν εἴμαστε ὑλιστές καί ἄπιστοι, ὥστε νά λέμε «Μετά θάνατον μηδέν». Οἱ νεκροί μας ζοῦν, μᾶς ἀκοῦν, μᾶς αἰσθάνονται, μᾶς νοιάζονται καί θ’ ἀναστηθοῦν. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη πραγματικότης ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Προσευχόμενοι γιά τούς ἀδελφούς μας πού δέν ζοῦν πλέον μαζί μας, ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας γι’ αὐτούς καί ἔχουμε ἔτσι τή δυνατότητα νά ἀπαλύνουμε καί τή θλίψη μας καί νά ἔλθουμε σέ κοινωνία μαζί τους διατηρούμενοι ὅλοι, στήν αἰώνια μνήμη καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Παράλληλα, προτρεπόμαστε νά ἐπιδοθοῦμε σέ ἔργα ἐλεημοσύνης καί ἀγάπης, πρὸς ὄφελος αὐτῶν πού ἐξεδήμησαν ἀλλά καί ἐμᾶς τούς ἴδιους.

Εἶναι ἀνιδιοτελής ἀγάπη ἡ φροντίδα μας γιά τούς κεκοιμημένους. «Τέρπει καί

κατευφραίνει τόν φιλοικτίρμονα Κύριον». «Ἀποφέρει πολλαπλάσια ἀνταμοιβή καί σ’ ἐκείνους ἀπό τούς ὁποίους προσφέρονται καί σ’ αὐτούς γιά τούς ὁποίους προσφέρονται», ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Προτροπή τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι νά συνεχίσουμε τουλάχιστον τά εὐγενέστερα ἔθιμα τῶν προγόνων μας. Ἀπό πολιτισμική ἄποψη, αὐτό μᾶς συνδέει μέ τίς ρίζες μας καί μεταφέρει ἀπό γενιά σέ γενιά τή σοφία πού καλλιέργησε καί στήριξε τό λαό μας σέ ὅλες τίς δύσκολες ἐποχές. Ἀπό καθαρά πνευματική («θρησκευτική») ἄποψη, ὀφείλουμε νά τά συνεχίσουμε, γιατί, ὅπως λέει μιᾶ ἐκφραση, «οἱ νεκροί περιμένουν». Περιμένουν ἀπό ἐμᾶς νά τούς θυμόμαστε, νά τούς μνημονεύουμε καί νά προσευχόμαστε γιὰ τούς κάνουμε μεγάλο καλό δίνοντάς τους γαλήνη καί ἀνακούφιση. Οἱ ἴδιοι δέν μποροῦν νά κάνουν τίποτα γιά τόν ἑαυτό τους, ἐμεῖς ὅμως μποροῦμε νά τούς βοηθήσουμε μέ τόν τρόπο πού ταιριάζει σέ ἐκείνους. Μᾶς παρακαλοῦν καί μᾶς ζητοῦν λέγοντάς μας: «Μήν κλαῖτε... Δέν φύγαμε ποτέ ἀπό δίπλα σας... Μιλᾶτε μας, ὅπως κάναμε πάντα, μήν ἀλλάζετε τόν τόνο τῆς φωνῆς σας σέ λυπημένο... Συνεχίζετε νά γελᾶτε ὅπως πρὶν πού γελάγαμε μαζί καί μήν προσθέτετε ἴχνος σκιάς καί θλίψης... Νά προσεύχεστε... νά χαμογελάτε... καί νά μᾶς σκέφτεστε... Γιατί, κανεῖς δέν πεθαίνει ὅσο ὑπάρχει στίς σκέψεις ἐκείνων πού τόν ἀγαποῦν. Σκουπίστε τά δάκρυά σας καί μήν κλαῖτε ἂν μᾶς ἀγαπάτε... το χαμόγελό σας, εἶναι ἡ γαλήνη μας! Ἄς μήν τούς τό στερήσουμε γιὰ τούς ἀγαποῦμε καί δέν τούς ξεχνοῦμε.

Ἄς προσευχηθοῦμε λοιπόν σήμερα γιά ὅλους τούς κεκοιμημένους μας. Γιά τούς γονεῖς μας, τούς παπποῦδες καί τίς γιαγιάδες μας, τούς φίλους, τούς ἀγνώστους, ἀκόμη καί γιά ὄσους πέθαναν χωρίς κανεῖς νά προσευχηθεῖ γιὰ αὐτούς. Καί ἄς τούς μνημονεύουμε μέ ἀγάπη καί μέ ἐλπίδα.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Νέα έκδοση

«Παλαιοδιαθηκικό Κυριακοδρόμιο» Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Μπένου
Πρωτοσυγκέλλου

Τό νέο Κυριακοδρόμιο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου ἀποτελεῖ μιά ιδιαίτερα ἀξιόλογη πνευματική συμβολή στή σύγχρονη ὀρθόδοξη Ὁμιλητική. Μέ πρωτότυπο τρόπο συνδυάζει τά εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν μέ ἐπιλεγμένες περικοπές τῆς Παλαιάς Διαθήκης, ἐπιτυγχάνοντας μιά ζωντανή καί δημιουργική συνάντηση μεταξύ τῶν δύο μεγάλων τμημάτων τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ ἔργου ἔγκειται στό γεγονός ὅτι τά σύντομα κηρύγματά του δέν περιορίζονται στή συνήθη ἠθική ἢ δογματική ἀνάλυση τῶν εὐαγγελικῶν περικοπῶν, ἀλλά φωτίζονται ἐρμηνευτικά μέσα ἀπό ἀντίστοιχα χωρία τῆς Παλαιάς Διαθήκης. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης καλεῖται νά ἀνακαλύψει τόν πλοῦτο, τή σοφία καί τήν πνευματική ὁμορφιά τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ βιβλίου, τό ὁποῖο δυστυχῶς παραμένει ἄγνωστο ἢ παραμελημένο ἀπό τόν σύγχρονο πιστό.

Ὁ Σεβασμιώτατος, μέ ἐκτενῆ ἀποσπάσματα σέ νεοελληνική ἀπόδοση καί μέ εὐληπτο ἐρμηνευτικό σχολιασμό, παρουσιάζει τό Θεόπνευστο κήρυγμα τῶν Προφητῶν, τίς ἱστορίες καί τήν ποίηση τῆς Παλαιάς Διαθήκης, ἀναδει-

κνύοντας τόν ἄφθαρτο ἠθικό καί θεολογικό της πλοῦτο. Παράλληλα καταδεικνύει ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἴτε στήν Καινή εἴτε στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀποτελεῖ ἕνιαῖο καί ἀδιάσπαστο σύνολο, πού φωτίζει τήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέσα στήν ἱστορία.

Σημαντικό εἶναι ὅτι τό παρόν Κυριακοδρόμιο ἐντάσσεται σέ μιά μακρά, συστηματική καί πολυετῆ συγγραφική πορεία τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσόστομος ἔχει ἤδη προσφέρει στήν Ἐκκλησία εἰκοσιτρεῖς ὀλοκληρωμένες σειρές κηρυγμάτων, οἱ ὁποῖες κυκλοφοροῦν ὀργανωμένες καί ἔτοιμες πρὸς χρήση, ὥστε νά ἀκούγονται κάθε Κυριακή στή Θεία Λειτουργία ἀπό τούς ἱερεῖς τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως. Πρόκειται γιά ἕνα σπάνιο συγγραφικό ἔργο, τό ὁποῖο ἐξασφαλίζει ἐνότητα πνεύματος, θεολογική συνέπεια καί ποιότητα λόγου στά ἀναλόγια καί στούς ἄμβωνες τῶν ἐνοριῶν.

Κάθε μιά ἀπό αὐτές τίς σειρές ἔχει τόν δικό τῆς κεντρικό θεματικό ἄξονα – παιδαγωγικό, δογματικό, λειτουργικό, κλπ., προσφέροντας στούς κλη-

ρικούς πλήθος ύλικού, βαρύτητας και έμπνευσης. Η συστηματική αυτή παραγωγή αποκαλύπτει όχι μόνο την ακαταπόνητη εργασία του Σεβασμιωτάτου, αλλά και τό ζωντανό ενδιαφέρον του για την κατάρτιση του Κλήρου, την πνευματική ενίσχυση του λαού και την αναβάθμιση του εκκλησιαστικού κηρύγματος. Πρόκειται για ένα έργο που φανερώνει τόν ζήλο του για τόν άμβωνα, τήν αγάπη του για τόν λόγο του Θεού και τήν βαθιά επίγνωση τής ευθύνης του ως Ποιμενάρχου.

Τό παρόν Κυριακοδρόμιο δέν άποτελεϊ άπλως μία συλλογή κηρυγμάτων, αλλά μία εύλαβική προσπάθεια «ύπεράσπισης» τής Παλαιάς Διαθήκης άπέναντι στίς προκαταλήψεις και τίς συκοφαντίες που δέχθηκε ανά τούς αιώνες. Μέ ποιμαντική φροντίδα και εκκλησιαστικό φρόνημα, ό συγγραφέας προσκαλεϊ τόσο τούς ιεροκήρυκες όσο και τούς πιστούς νά επανεκτιμήσουν τήν άξία της, νά τή μελετήσουν και νά τήν αγαπήσουν.

Τό έργο ολοκληρώνεται μέ έντονο ποιμαντικό κάλεσμα· ό Σεβασμιώτατος εκφράζει τήν εύχή νά έμπνεύσει νεότερους κήρυκες στήν ανάδειξη τής Παλαιάς Διαθήκης και στή δημιουργική αξιοποίησή της μέσα στή λατρευτική ζωή τής Έκκλησίας. Πρόκειται για ένα βιβλίο που προσφέρει πνευματική τροφή, καλλιεργεί θεολογική σκέψη και άνοίγει δρόμους βαθύτερης γνωριμίας μέ τήν Άγία Γραφή.

Ένα Κυριακοδρόμιο γραμμένο «πρός δόξαν Θεού και ώφέλειαν του πιστού λαού», από έναν Έπίσκοπο μέ ποιμαντική πείρα, εκκλησιαστικό ήθος και πολλή αγάπη για τόν Λόγο του Θεού.

ΑΛΛΑ ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΑ

του Σεβ. Μητροπολίτου μας

1) Για τό θέμα τών αιρέσεων

2) Για μία χριστιανική οικογένεια

Ιστορικά θέματα

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου
Καθηγητοῦ Θεολογικῆς
Σχολῆς Α.Π.Θ.

Βλαχόφωνος Ἑλληνισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία

Ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς γνήσια προέκταση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ βασικὸ καὶ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητας καὶ πνευματικῆς αὐτοσυνειδησίας τοῦ βλαχοφώνου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ προσήλωση τῶν Βλαχοφώνων στὸ ἱστορικὸ καὶ μεταφυσικὸ μέγεθος τῆς Ὁρθοδοξίας συνιστᾷ ἀναντίρρητη ἱστορικὴ πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἐκφράσθηκε διαχρονικὰ μὲ τὴ δυναμικὴ ἀντίθεσή τους σὲ κάθε μορφή θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς προπαγάνδας, μὲ τὴν ἀνάσχεση τοῦ κύματος τοῦ ἐξισλαμισμού, μὲ τὴν ἀνάδειξη ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων σημαντικῶν ἐκκλησιαστικῶν προσωπικοτήτων καὶ κυρίως μὲ τὸν πλούσιο λαϊκὸ τους πολιτισμὸ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔντονα διαποτισμένος ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ζωή.

Τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν Βλαχοφώνων δοκιμάσθηκε στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν οἱ ἐξισλαμισμοὶ ἀποτέλεσαν διαρκὴ ἀφαίμαξη τῶν Ἑλλήνων καὶ σοβαρὴ ἀπειλὴ ἐξαφανίσεώς τους. Ἐξαιρουμένων ὀλίγων περιπτώσεων Φαρσαριωτῶν (Ἀρβανιτοβλάχων), ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν

Βλαχοφώνων ἔμεινε σταθερὴ στὴν ὀρθόδοξη πίστη καὶ ἀγωνίστηκε δυναμικὰ στὴν ἀνάσχεση τοῦ κύματος τοῦ ἐξισλαμισμού, ποὺ ἦταν ταυτόχρονα ἀνάσχεση τοῦ ἐκτουρκισμού. Ἀπὸ τοὺς Βλαχοφώνους ποὺ πρωτοστάτησαν ἐναντίον τοῦ ἐξισλαμισμού ἀναφέρουμε τὸν ἐκ Μοσχοπόλεως τῆς Βορείου Ἡπείρου Νεκτάριο Τέρπο, ἡγούμενο τῆς Μονῆς Ἄρδενίτσας καὶ Διδάσκαλο τοῦ Γένους.

Ἡ ἐμμονὴ τῶν Βλαχοφώνων στὴν Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ τὸν κυριότερο λόγο ποὺ παλιότερα καὶ σήμερα βρίσκονται διαρκῶς στὸ στόχαστρο τοῦ παπισμοῦ καὶ τοῦ τερατογεννήματος τῆς Οὐνίας. Ἡ ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, πρωτοστατούντων τοῦ ἡγουμένου τῶν Λαζαριστῶν Faverial, τοῦ Bonetti καὶ τοῦ μισθάρνου ὀργάνου τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας Ἀποστόλου Μαργαρίτη, ἀγωνίστηκε νὰ προσεταιρισθεῖ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ τοὺς Βλαχοφώνους τῶν Μητροπόλεων Πελαγονίας, Βελεγράδων, Ἰωαννίνων, Γρεβενῶν καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας Μετσόβου.

Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἦσαν μηδαμινά, γιατί οἱ Βλαχόφωνοι ἔμειναν σταθεροὶ στὴν

ὀρθόδοξη πίστη καὶ πάντοτε ἀναφέρονταν στὸ Σεπτὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὡς τὴ μόνη πνευματικὴ καὶ ἐθνικὴ τους Ἀρχή. Χιλιάδες Ὀρθόδοξοι Βλαχοφώνων μὲ ἀναφορὲς σφραγισμένες καὶ νόμιμα κεκυρωμένες ἀναφέρονται στὴ Μητέρα Ἐκκλησία καὶ δηλώνουν μὲ συγκινητικὲς ἐκφράσεις τὴν ἀφοσίωσή τους σ' αὐτήν.

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ αὐτές: «Ἑλληνοβλαχοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Κρουσόβου κατηγορηματικῶς καὶ ἀκραδάντως διακηρύττομεν τὴν μέχρι αἵματος ἀφοσίωσιν ἡμῶν εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν ἧ ἔφυμέν τε καὶ ἐτράφημεν». Καὶ συνεχίζει: «Ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἱερᾷ Συνόδῳ εὐρήσομεν τὸν τεταγμένον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ νόμου μετ' αὐταπαρνήσεως προστάτην τῶν ἀπαργράπτων ἡμῶν δικαίων». Σὲ διαμαρτυρία τῶν Βλαχοφώνων τοῦ Μοναστηρίου διαβάζουμε: «Οὐδεὶς πλοῦτος, οὐδεμία δύναμις, θ' ἀποσπάσῃ ποτὲ ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἣτις ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐγαλούχησε καὶ ἐξέθρεψεν ἡμᾶς πνευματικῶς».

Ἡ διαχρονικὴ σταθερὴ προσήλωσις τῶν Βλαχοφώνων στὴν Ὀρθοδοξία ἐξηγεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς ἀναδείχθηκαν νεομάρτυρες ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ προσφορὰ τῶν ὁποίων ὑπῆρξε τεράστια σὲ βάθος καὶ ἔκτασις. Μὲ τὴ μαρτυρικὴ θυσία τῆς ζωῆς τους ἔγιναν σύμβολα ἀντιστάσεως τοῦ λαοῦ, στέργισαν τὴν πίστη τῶν ραγιαδῶν καὶ ἔδωσαν ἐλπίδες καινούργιας ζωῆς. Τὸ ἀξιοθαύμαστο παράδειγμά τους ἀπέβη καινούργια πηγὴ πνευματικῆς ἐνδυναμώσεως τῶν Χριστιανῶν στὸν ἀγῶνα τους γιὰ τὴ διατήρησις τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας. Ἀντιπροσωπευτικὰ ἀναφέρουμε τοὺς Βλαχοφώνους Νεομάρτυρες

Νικόλαο ἐκ Μετσόβου (†1617), Νικόδημο τὸν ἐξ Ἑλμπασάν (†1722) καὶ Δημήτριο τὸν ἐκ Σαμαρίνης (†1808). Ἐπίσης Βλαχοφώνοι ἦσαν: ὁ ἐκ Κρουσόβου τῆς Ἄνω Μακεδονίας Μέγας Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ὁ Μεγαλοπρεπής, οἱ ἐκ Κλεινοβοῦ Τρικάλων Ματθαῖος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ Ἱερόθεος ὁ Α' Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ ἐκ Μοσχοπόλεως Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχριδῶν Ἰωάσαφ, οἱ ἐκ Μετσόβου Μητροπολίτες Δρυινοπόλεως Δοσίθεος καὶ Κίτρος Παρθένιος Βαρδάκας καὶ ἄλλοι.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα οἱ Βλαχοφώνοι εἶναι βαθύτατα προσηλωμένοι στὴν Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησία. Ἀκόμη καὶ σὲ χώρες ὅπου ὁ ἀθεϊσμός ἦταν συνταγματικὰ κατοχυρωμένος, ὅπως στὴν Ἀλβανία, τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τῶν ἐκεῖ Βλαχοφώνων παραμένει ἰσχυρό. Αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ μία συγκινητικὴ ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλαν στὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Δρυινοπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης Σεβαστιανό, ὅπου διατρανῶνουν τὴ σταθερὴ ἐμμονή τους στὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό.

Τέλος ὁ λαϊκὸς πολιτισμὸς τῶν Βλαχοφώνων εἶναι ἔντονα διαποτισμένος ἀπὸ τὰ γνήσια στοιχεῖα τῆς ὀρθόδοξου παραδόσεως καὶ ζωῆς. Συγκεκριμένα, ἀγνά ἦθη καὶ ἔθιμά τους ποὺ καλύπτουν ὅλον τὸν ἐτήσιο γιορταστικὸ κύκλο, οἱ παραδοσιακοὶ γάμοι, τὰ ὑπέροχα τραγούδια στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ στὸ βλάχικο ἰδίωμα, οἱ ἐπικήδειες καὶ ἐπιμνημόσυνες τελετὲς ἔχουν ὡς κέντρο τὸν ὀρθόδοξο βίον καὶ τὴ γνήσια χριστοκεντρικὴ παράδοσις τοῦ Γένους.

Συμπερασματικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ Βλαχοφώνοι εἶναι μία γνήσια καὶ παραδοσιακὴ ἑλληνικὴ πληθυσμιακὴ ὁμάδα, ἣ ὁποία ἔχει ὡς ἄξονα καὶ κέντρο τῶν δραστηριοτήτων τῆς τῆ μοναδικῆ καὶ ὑπέρχρονη ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

*Κατὰ τὸν μῆνα
Δεκέμβριο 2025
ὁ Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης μας
κ. Χρυσόστομος:*

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε:

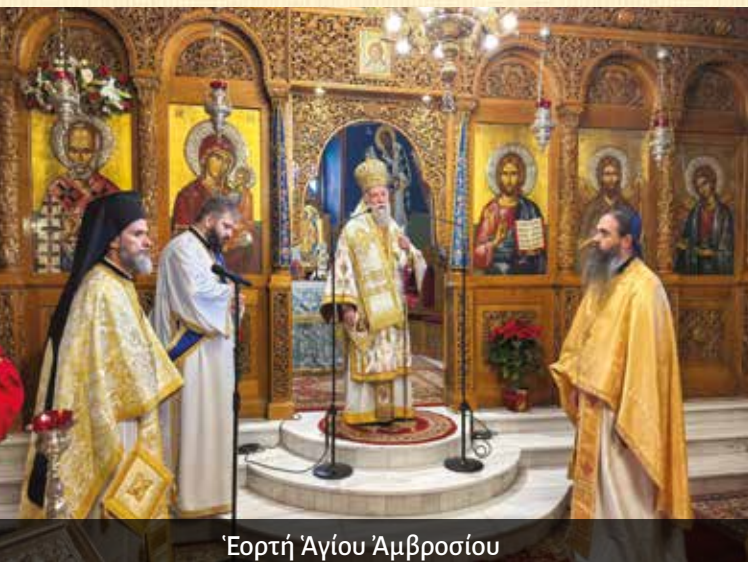
Τὴν **4ην** εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγίας Βαρβάρας Μεσιάς, τὴν **6ην** εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου

Ἑορτὴ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου

20

Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν **7ην** εἰς τὸν ἴδιον Ἱ. Ναὸν, ὅπου ἐτέλεσε καὶ τὸ μνημόσυνο τοῦ προκατόχου τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθε-

Ἑορτὴ Ἁγίου Ἀμβροσίου

ρουπόλεως κυροῦ Ἀμβροσίου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε καὶ Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ εἰς Ν. Πέραμον, τὴν **21ην** εἰς τὸν Καθεδρικὸν. Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τὴν **25ην** τὰ Ἅγια Χριστούγεννα, εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν **5ην** εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ν. Περάμου, τὴν **24ην** εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὁρῶν, τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν **31ην** ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ προσκηνυματικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ Ἁγίου Βασιλείου Ἐλευθερουπόλεως.

Προέστη:

Τὴν **4ην** τῆς Δοξολογίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας εἰς τὸ Στρατόπεδο «Ἀμβράζη» στὴν

Δοξολογία στό Στρατόπεδο Ἀμβράζη

Ἐλευθερούπολη, τὴν **18ην** τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου εἰς τὸ Νοσηλευτικὸν Ἴδρυμα «Ἐλευθερία»

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Νικησιάνης, όπου και ώμίλησε εις τὸ Νοσηλευτικὸ προσωπικὸ καὶ τροφίμους τοῦ ἰδρύματος ἐπικαίρως, τὴν 23ην τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἑψαλαν:

Τὰ κάλαντα εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἢ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου, στρατιῶτες, μαθητὲς, σύλλογοι, σωματεῖα, παιδιὰ τῆς πόλεως καὶ τῶν Ἱερέων μας.

Ἐπίσκεψη μαθητῶν γυμνασίου Ἐλευθερούπολης

Ἀπονομὴ Ὑποτροφιῶν Μητροπόλεως

Βοήθησε:

Μέσω τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τοῦ Κοινωνικοῦ Παντοπωλείου, τοῦ Φαρμακείου καὶ τῆς Τράπεζας Ἀγάπης, ἀναξιοπαθούντας, ἀνέργους, καὶ δοκιμαζομένους ἀδελφοὺς μας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον 2026 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε:

Τὴν 1ην εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τανάγρας κ. Ἀποστόλου, ὅπου καὶ ἐχειροθέτησεν Ἀρχιδιάκονον τὸν Διάκονον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως π. Ἀθανάσιον Γουσίδη, προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἑτεῖ καὶ

Χειροθεσία Ἀρχιδιακόνου Μητροπόλεως

εὐλόγησε τὴν βασιλόπιτα τῆς ἐνορίας, τὴν 6ην τὰ Ἁγία Θεοφάνεια, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡρακλείτης, προέστη τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν

Θεοφάνεια στη Νέα Ήρακλείτσα

υδάτων διά της καταδύσεως του Τιμίου Σταυρού εις τὸν λιμένα τῆς Ν. Ήρακλείτσας, τὴν **11ην** εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Ἐλαιχωρίου, τὴν **17ην** εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Πυργοχωρίου, τὴν **18ην** εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Κάριανης, τὴν **25ην** ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ν. Περάμου, ὅπου καὶ ἐτέλεσεν τὸ ἐξάμηνον μνημόσυνον τοῦ π. Ἱερωνόμου Μαγγάλου.

Εὐλόγησε:

Τὴν **12ην** τὴν βασιλόπιτα τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, τὴν **16ην** τὴν βασιλόπιτα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τὴν **22αν** τὴν βασιλόπιτα τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὸν Δήμον τοῦ Παγγαίου, τὴν **27ην** τὴν βασιλόπιτα τοῦ Αστυνομικοῦ Τμήματος Ἐλευθερουπόλεως.

Πραγματοποίησε:

Τὴν **27ην** Ἱερατικὴν Σύναξιν εἰς τὸ Συνεδριακὸν Κέντρον «Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος» τῆς Ἱε-

ρᾶς Μητροπόλεως μὲ θέμα: «Ἱερότητα τῶν Μυστηρίων καὶ ἡ ἐκκοσμίκευση στὴν ἐκκλησία». Τὴν εἰσήγηση παρουσίασε ὁ Αρχιμ. Ἀρσένιος Μπαρμπαγιάννης Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Ἐλευθερουπόλεως. Ἀκολούθησε εὐρεία συζήτηση καὶ ἐποικοδομητικὸς διάλογος. Πρὶν τῆς εἰσηγήσεως ὁ Σεβασμιώτατος εὐλόγησε τὴν βασιλόπιτα τῶν κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως μας.

Κοπή Βασιλόπιτας Δημοτικοῦ Συμβουλίου Παγγαίου

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Νέα Ἡρακλείτσα

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριο 2026 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν **8ην** εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὴν **10ην** ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡρακλείτσης, ὅπου ἀπότμημα Ἁγίου Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους φυλάσσεται εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸν, τὴν **15ην** εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τὴν **22αν** εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε:

Τὴν **22αν** εἰς τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὴν **24ην** εἰς τὴν Προηγιασμένην Θεϊαν Λειτουργίαν, εἰς τὸν ἴδιον Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὴν **27ην** εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἀστάσεως τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μουσθῆνης, τὴν **28ην** εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Κοιμητηριακὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Ἐλευθερουπόλεως, ὅπου

μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεϊας Λειτουργίας ἐτέλεσε Ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ πάντων τῶν κεκοιμημένων.

Προέστη :

Τὴν **8ην** τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ Θεοδώρου Δασκαλούδη, Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβούλου, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τὴν **14ην** τῆς Ἐπιμνημοσύνου δεήσεως εἰς τὸ Κοιμητήριον Ἐλευθερουπόλεως, ὑπὲρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν κεκοιμημένων.

Πραγματοποίησε :

Τὴν **24ην** τὴν Ἱερατικὴν Σύναξιν εἰς τὸ Συνεδριακὸν κέντρον «Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος», τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μὲ θέμα «Ἐκκλησία καὶ ἐκπαίδευση». Τὴν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ Γεν. Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος π. Ἀθανάσιος Παπαδάκης. Ἀκολούθησε γόνιμος καὶ ἐποικοδομητικὸς διάλογος καὶ νουθεσίες τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἱερατικὴ Σύναξι Φεβρουαρίου

ΜΙΑΚΛΙΝΗΚΕΝΗΦΕ
ΡΕΤΑΙΕΣΤΡΩΜΕΝΗ
ΤΙΝΑΦΑΝΝΗΝ

ΑΝΔΡΩΝΕΤΙΦΑΝΝΗΝ
ΓΑΣΑΓΗΤΑΦΟΕ

ΚΑΕΙΣΩΡΑ
ΟΕΤΡΟΒΙ
ΡΟΥΤΕΝΑ
ΕΝΑΝ
ΡΟΥΒ
ΚΥΤΡΟΣ

ΑΝΑΜΑΣ
ΕΙΝΑ
ΑΣΤΡΩΝ
ΕΚΑΠΤΑΚΙ

